FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT L.A. GEELHOED fremsat den 1. juni 2006 [1]

I — Indledning

1. I denne sag, der er anlagt i henhold til artikel 230 EF, har Europa-Parlamentet nedlagt påstand om annullation af forordning nr. 1223/2004 [2], hvorved Slovenien indrømmes en midlertidig undtagelse fra anvendelsen af visse bestemmelser i forordning nr. 1228/2003 [3]. Sagen begrundes med, at forordning nr. 1223/2004 med urette var baseret på artikel 57 i tiltrædelsesakten af 16. april 2003 [4]. Parallelt med denne sag har Europa-Parlamentet anlagt en lignende sag mod Rådet med hensyn til en midlertidig undtagelse, der er indrømmet Estland på grundlag af samme bestemmelse [5]. Mit forslag til afgørelse i den pågældende sag vil blive fremsat sammen med mit forslag til afgørelse i denne sag.

2. I det følgende afsnit vil jeg kun anføre de relevante procedurebestemmelser i tiltrædelsesakten. De øvrige materielle bestemmelser vedrørende undtagelsen som sådan vil blive beskrevet i afsnit III, hvor der redegøres for baggrunden for tvisten.

II — Relevante bestemmelser

3. Europa-Parlamentets sag vedrører den korrekte fortolkning af artikel 57 i TA, som bestemmer følgende:

1 — Originalsprog: engelsk.

2 — Rådets forordning (EF) nr. 1223/2004 af 28.6.2004 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1228/2003 med hensyn til datoen for anvendelse af visse bestemmelser i Slovenien (EUT L 233, s. 3, herefter »forordning nr. 1223/2004« eller »den anfægtede forordning«).

3 — Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1228/2003 af 26.6.2003 om betingelserne for netadgang i forbindelse med grænseoverskridende elektricitetsudveksling (EUT L 176, s. 1, herefter »forordning nr. 1228/2003«).

4 — Akt af 16.4.2003 vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EUT L 236, s. 33, herefter »tiltrædelsesakten« eller »TA«).

5 — Sag C-413/04, Parlamentet mod Rådet, verserer for Domstolen.

»1. De fornødne tilpasninger af institutionernes retsakter fra før tiltrædelsen, som ikke er indeholdt i denne akt eller bilagene hertil, foretages efter proceduren i stk. 2. Disse tilpasninger træder i kraft ved tiltrædelsen.

2. Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, eller Kommissionen, alt efter om de oprindelige tekster er blevet vedtaget af den ene eller den anden af disse to institutioner, udfærdiger med henblik herpå de nødvendige tekster.«

4. For at undersøge artikel 57 i TA i den behørige sammenhæng er det nødvendigt at gengive artikel 55 i TA, som har følgende ordlyd:

»Efter behørigt begrundet anmodning fra en af de nye medlemsstater kan Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed på forslag af Kommissionen, inden den 1. maj 2004 træffe foranstaltninger vedrørende midlertidige undtagelser fra institutionernes retsakter, som er vedtaget mellem den 1. november 2002 og datoen for undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten.«

5. Der skal også henvises til en informations- og konsultationsprocedure, som er fastsat i en brevveksling mellem Den Europæiske Union og de nye medlemsstater, der var vedføjet som bilag til slutakten til tiltrædelsestraktaten. I henhold til denne procedure var der opnået enighed om, at de europæiske institutioner skulle give de tiltrædende stater passende information om ethvert forslag, enhver meddelelse, enhver henstilling eller ethvert initiativ, som kunne føre til afgørelser truffet af Den Europæiske Unions institutioner eller organer. På begrundet anmodning fra en tiltrædende stat, der skulle gøre rede for sine interesser som fremtidigt EU-medlem, kunne konsultationer finde sted om en sådan afgørelse i et interimsudvalg bestående af repræsentanter for EU og de tiltrædende stater. Såfremt der efter konsultationerne stadig bestod alvorlige vanskeligheder, kunne spørgsmålet behandles på ministerplan på en tiltrædende stats anmodning.

III — Sagens baggrund

6. I henhold til sin artikel 1 har forordning nr. 1228/2003, der blev vedtaget den 26. juni 2003 på grundlag af artikel 95 EF, til formål at opstille fair regler for den grænseoverskridende handel med elektricitet og dermed øge konkurrencen på det indre marked for elektricitet under hensyntagen til særlige forhold på de nationale og regionale markeder. Systemet indebærer bl.a., at der opstilles harmoniserede principper for fordeling af ledig kapacitet på samkøringslinjerne mellem de nationale transmissionssystemer. Forord-

ningens artikel 6, stk. 1, fastsætter almindelige principper for håndtering af kapacitetsbegrænsninger og har følgende ordlyd:

»Problemer med kapacitetsbegrænsninger i nettet skal behandles med markedsbaserede løsninger, der udelukker forskelsbehandling og giver de berørte markedsdeltagere og transmissionssystemoperatører effektive økonomiske signaler. Problemer med kapacitetsbegrænsninger i nettet skal fortrinsvis løses ved hjælp af ikke-transaktionsbaserede metoder, dvs. metoder, der ikke indebærer et valg mellem de enkelte markedsdeltageres kontrakter.«

Begrebet »kapacitetsbegrænsninger« er defineret i artikel 2, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1228/2003 som »en situation, hvor en samkøringslinje, der forbinder nationale transmissionsnet, på grund af kapacitetsmangel i samkøringslinjerne og/eller de pågældende nationale transmissionssystemer ikke har plads til alle de fysiske strømme, som den internationale handel, der ønskes af markedsdeltagere, fører med sig«. Detaljerede regler for gennemførelsen af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1228/2003 er opstillet i punkt 1-4 i kapitlet »Almindelige bestemmelser« i »Retningslinjer for administration og fordeling af ledig overførselskapacitet på samkøringslinjerne mellem nationale systemer«, som findes i et bilag til forordningen [6]. Forordning nr. 1228/2003 fandt anvendelse fra den 1. juli 2004 (forordningens artikel 15).

7. Efter inden for rammerne af informations- og konsultationsproceduren at have fået kendskab til Kommissionens forslag, som førte til vedtagelsen af forordning nr. 1228/2003, informerede Republikken Slovenien ved skrivelse af 23. juni 2003 Kommissionen om de vanskeligheder, der kunne forudses ved gennemførelsen af forordning nr. 1228/2003. Det system, der anvendes til håndtering af kapacitetsbegrænsninger i samkøringslinjerne med Østrig og Italien, kunne ikke anses for at være uden forskelsbehandling eller markedsbaseret, hvilket kræves i forordningen. Med dette system fordeles den ledige kapacitet i tilfælde af kapacitetsbegrænsninger uden beregning blandt ansøgerne på pro rata-basis. Ansøgninger kan indgives af slovenske forbrugere (ved den østrigske grænse) og slovenske elproducenter (ved den italienske grænse),

6 — »1. De metoder til håndtering af kapacitetsbegrænsninger, som medlemsstaterne indfører, skal behandle kortvarige kapacitetsbegrænsninger på en markedsbaseret økonomisk effektiv måde og samtidig give signaler eller incitamenter til effektiv investering i net og produktion på de rigtige steder. 2. Transmissionssystemoperatørerne (TSO) eller, hvor det er relevant, medlemsstaterne bør opstille gennemsigtige standarder, der udelukker forskelsbehandling og beskriver, efter hvilke metoder de vil håndtere kapacitetsbegrænsninger, og under hvilke omstændigheder. Disse standarder skal sammen med sikkerhedsstandarderne beskrives i åbne dokumenter, der er offentligt tilgængelige. 3. Forskellig behandling af de forskellige typer grænseoverskridende transaktioner, hvad enten det drejer sig om fysiske, bilaterale kontrakter eller udbud på organiserede markeder i udlandet, skal holdes på et minimum, når reglerne for særlige metoder til håndtering af kapacitetsbegrænsninger udarbejdes. Metoderne for fordeling af knap transmissionskapacitet skal være gennemsigtige. Det skal være påvist, at forskelle i behandlingen af transaktionerne hverken kan forvride eller hæmme konkurrenceudviklingen. 4. Prissignaler, der skyldes systemer til håndtering af kapacitetsbegrænsninger, skal være retningsgivende.«

der som minimum anmoder om 1 MW (hvilket i praksis udelukker mindre forbrugere, især husholdninger).

8. Slovenien påpeger, at hvad angår samkøringslinjen med Østrig, har pro rata-fordelingen bevirket en fordeling af kapacitet til store, energiintensive erhvervskunder i landets nordlige del, navnlig aluminium- og stålproducenter. Fordeles kapaciteten i stedet på grundlag af markedsmekanismer, vil de pågældende virksomheders produktionsomkostninger øges, hvilket gør, at de ikke kan konkurrere på kort sigt, og bringe den igangværende, afsluttende fase af deres omstruktureringsproces i fare. Hvad angår samkøringslinjen med Italien åbner pro rata-fordelingen mulighed for, at slovenske elproducenter kan sælge en del af deres produktion til det italienske marked og få udbytte af det højere prisniveau for elektricitet i Italien. Fordeles kapaciteten ikke længere gratis, men til markedspriser, vil de yderligere omkostninger ligge tæt på den nuværende prisforskel mellem det italienske og det slovenske marked. Navnlig én producent — den væsentligste elproducent i Slovenien — må bære særligt høje omkostninger til investering i miljøbeskyttelse for at kunne opfylde EF-lovgivningen [7].

9. Slovenien anmodede derfor i henhold til artikel 57 i TA Kommissionen om en overgangsperiode frem til den 1. juli 2007 med hensyn til den fuldstændige gennemførelse af forordning nr. 1228/2003.

10. Kommissionen udarbejdede derpå et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning på grundlag af artikel 95 EF med henblik på ændring af forordning nr. 1228/2003, således at Slovenien blev indrømmet en overgangsperiode frem til den 1. juli 2007 med hensyn til anvendelsen af forordningens artikel 6, stk. 1, og punkt 1-4 i kapitlet »Almindelige bestemmelser« i bilaget til forordningen. Dette resulterede i Rådets vedtagelse af forordning nr. 1223/2004 på grundlag af artikel 57 i TA i stedet for på grundlag af artikel 95 EF. I henhold til artikel 1 i forordning nr. 1223/2004 skal følgende stykke tilføjes i artikel 15 i forordning nr. 1228/2003:

»Hvad angår samkøringslinjer mellem Slovenien og dets nabomedlemsstater, anvendes artikel 6, stk. 1, samt punkt 1-4 i kapitlet »Almindelige bestemmelser« i bilaget fra den 1. juli 2007. Nærværende stykke gælder alene den del af samkøringslinjernes kapacitet, som fordeles af den slovenske transmissionssystemoperatør, og kun i det omfang, hvor denne kapacitet ikke overstiger halvdelen af den samlede ledige kapacitet.«

7 — Begrundelsen til Kommissionens forslag (KOM(2004) 309 endelig, punkt 2).

11. I en skrivelse af 9. juli 2004 til Europa-Parlamentets formand meddelte Rådets generalsekretær, at Rådet havde besluttet at basere forordningen på artikel 57 i TA i betragtning af den snævre forbindelse mellem Kommissionens forslag og tiltrædelsestraktaten og i betragtning af behovet for at tilpasse forordning nr. 1228/2003 rettidigt, dvs. inden den 1. juli 2004, den dato, fra hvilken den skulle finde anvendelse. Artikel 57 i TA kræver ikke Europa-Parlamentets deltagelse.

IV — Retsforhandlinger og parternes påstande

12. Europa-Parlamentet har i denne sag, der blev anlagt den 27. september 2004 i henhold til artikel 230 EF, nedlagt følgende påstande:

— Forordning nr. 1223/2004 annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13. Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14. Ved kendelse afsagt den 21. december 2004 af Domstolens præsident fik Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Europa-Parlamentets påstande.

15. Ved kendelse afsagt den 9. marts 2005 af Domstolens præsident fik Republikken Estland og Republikken Polen tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande.

16. Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen samt den estiske og den polske regering afgav mundtlige indlæg under retsmødet den 15. marts 2006. Retsmødet blev afholdt sammen med retsmødet i ovennævnte sag C-413/04.

V — Sammenfatning af parternes indlæg

A — *Første annullationsanbringende: urigtig hjemmel*

1. Europa-Parlamentet, med støtte fra Kommissionen

17. Europa-Parlamentet har for det første gjort gældende, at artikel 57 i TA ikke udgør

den rette hjemmel for vedtagelsen af forordning nr. 1223/2004. Efter dets opfattelse skulle denne forordning have været vedtaget efter den normale lovgivningsprocedure i henhold til artikel 95 EF, som foreslået af Kommissionen. I lovgivningspraksis findes forskellige eksempler på, at midlertidige undtagelser er indrømmet nye medlemsstater i henhold til denne bestemmelse og artikel 15 EF med henblik på at tage hensyn til forskelle i udviklingen mellem økonomierne. Det har anført, at artikel 57 i TA foreskriver en procedure for tilpasning af fællesskabslovgivningen som følge af tiltrædelsen og for anvendelse af fællesskabsretsakter, der ikke er blevet tilpasset ved selve tiltrædelsesakten, på de nye medlemsstater. Ændringer ud over dette formål kan ikke foretages med hjemmel i artikel 57 i TA. Denne bestemmelse kan ikke anvendes til at indføre nye undtagelser til fællesskabsretsakterne.

18. Undtagelser fra fællesskabsretsakter, der ikke var optaget i selve tiltrædelsesakten, kan kun baseres på artikel 55 i TA. Denne bestemmelse finder imidlertid kun anvendelse på fællesskabsretsakter, som blev vedtaget mellem datoen for afslutningen af tiltrædelsesforhandlingerne, den såkaldte »skæringsdato« (den 1.11.2002), og datoen for undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten (den 16.4.2003). Den begrænsede karakter af denne bestemmelse understreges også af, at den kræver afgørelse med enstemmighed i Rådet. Det er således utænkeligt, at artikel 57 i TA — der kun vedrører »tilpasninger« af fællesskabsretsakter, hvilket ikke er begrænset til retsakter vedtaget inden for en bestemt periode, og som fastsætter afgørelse med kvalificeret flertal — kunne anvendes til at indrømme undtagelser fra fællesskabsretsakter, der er vedtaget efter datoen for undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten.

19. Denne fortolkning bekræftes af, at den bestemmelse i tiltrædelsesakten af 2005 om vilkårene for Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union [8], som er parallel med artikel 55 i TA, udtrykkeligt giver mulighed for, at Rådet kan indrømme undtagelser fra fællesskabsretsakter, der er vedtaget i perioden mellem skæringsdatoen og tiltrædelsesdatoen og ikke kun mellem skæringsdatoen og undertegnelsesdatoen. Dette viser, at den førstnævnte mulighed ikke findes i tiltrædelsesakten af 2003, og at artikel 57 i TA ikke kan anvendes som grundlag for at indrømme undtagelser.

20. Da de nye medlemsstaters fuldstændige overtagelse af den gældende fællesskabsret og den fuldstændige anvendelse af fællesskabslovgivningen er det grundlæggende princip for tiltrædelse, skal de bestemmelser, der giver mulighed for undtagelser, fortolkes restriktivt. I den henseende har Europa-

8 — Akt af 25.4.2005 om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelsesvilkår samt om tilpasning af de traktater, som Den Europæiske Union bygger på (EUT L 157, s. 203).

Parlamentet anført, at mens »tilpasningerne« i henhold til artikel 57 i TA har til formål at lette anvendelsen af fællesskabsretten i de nye medlemsstater, har »undtagelser« den modsatte virkning, idet de bevirker, at visse bestemmelser i fællesskabsretten ikke finder anvendelse midlertidigt. Det betyder, at en af betingelserne for at anvende artikel 57 i TA som grundlag for beslutningstagningen ikke er opfyldt.

21. Med hensyn til den uopsættelighed, der er omtalt i Rådets skrivelse af 9. juli 2004, har Europa-Parlamentet bemærket, at Rådet ikke anmodede det om at anvende proceduren for uopsættelig forhandling, efter at Kommissionen havde forelagt sit forslag.

22. I sit indlæg til støtte for Europa-Parlamentets påstande har Kommissionen anført, at tiltrædelsesakten indeholder et sammenhængende regelsæt for tekniske tilpasninger af fællesskabsretsakter og for håndtering af udviklingen i den gældende fællesskabsret i perioden mellem skæringsdatoen og tiltrædelsesdatoen. Artikel 55 i TA udgør en form for videreførelse af tiltrædelsesforhandlingerne, da den gør det muligt for nye medlemsstater at anmode om undtagelser fra retsakter, som er vedtaget mellem skæringsdatoen og undertegnelsesdatoen. Efter sidstnævnte dato finder informations- og konsultationsproceduren anvendelse. I denne forbindelse har de nye medlemsstater observatørstatus i institutionerne og kan fremsætte deres anmodninger om undtagelser under lovgivningsproceduren.

23. Artikel 57 i TA forfølger et andet mål end artikel 55 i TA. Allerede den omstændighed, at begge bestemmelser findes på samme tid, viser således, at ingen af dem kan træde i den andens sted. Artikel 57 i TA er indført som hjemmel for de fornødne tilpasninger af fællesskabsretsakter, som er uundværlige for at lette tiltrædelsen. Undtagelser er derimod aldrig uundværlige i denne forstand. Mens der ikke er noget valg med hensyn til, om en tilpasning er nødvendig eller ej, kræver undtagelser, at der træffes et politisk valg. Det forklarer også, hvorfor kvalificeret flertal er tilstrækkeligt i artikel 57 i TA, mens der i artikel 55 i TA kræves enstemmighed.

24. I lyset af den forskellige ordlyd af disse to bestemmelser i tiltrædelsesakten, deres rolle og plads i nævnte retsakts system samt de forskellige procedurer for beslutningstagning er det klart, at artikel 57 i TA ikke kan anvendes som grundlag for at indrømme undtagelser fra fællesskabsretsakter. Selv ved en isoleret betragtning kan artikel 57 i TA ikke anvendes til dette formål, da »undtagelser« ikke kan betragtes som blotte »tilpasninger«. Mens sidstnævnte er nødvendige for integrationen, udgør førstnævnte snarere et element af disintegration.

25. Kommissionen har konkluderet, at da hverken artikel 55 i TA eller artikel 57 i TA fandt anvendelse i den foreliggende sag,

skulle den normale lovgivningsprocedure i henhold til EF-traktaten have været fulgt. Den tilføjer, at det i det tilfælde er muligt at tage hensyn til anmodninger fra nye medlemsstater om undtagelser eller på anden måde vedtage dem efter tiltrædelsen og anvende dem med tilbagevirkende gyldighed.

2. Rådet, med støtte fra den estiske og den polske regering

26. Rådet har gjort gældende, at artikel 55 i TA og 57 i TA ikke skal fortolkes bogstaveligt, men i lyset af deres formål og den sammenhæng, hvori de indgår, nemlig at lette de nye medlemsstaters tiltrædelse og samtidig sikre den fuldstændige og ensartede anvendelse af fællesskabsretten fra tiltrædelsen.

27. I henhold til artikel 55 i TA kan de nye medlemsstater anmode om midlertidige undtagelser fra fællesskabsretsakter, som er vedtaget mellem skæringsdatoen og datoen for undertegnelsen af tiltrædelsesakten. Den afspejler således det folkeretlige princip om, at traktater er genstand for forhandling indtil undertegnelsen. Dette forklarer også, hvorfor der i henhold til artikel 55 i TA formelt skal anmodes om undtagelser, og afgørelse herom skal træffes med enstemmighed. Efter undertegnelsen af tiltrædelsesakten er det derimod mere hensigtsmæssigt, at ændringer af fællesskabsretsakter vedtages inden for rammerne af fællesskabslovgivningen i henhold til artikel 57 i TA.

28. Artikel 57 i TA skal betragtes som en lex specialis i forhold til de bestemmelser i EF-traktaten, der udgør hjemmelen for vedtagelsen af fællesskabsretsakter efter den normale lovgivningsprocedure. Den har til formål at skabe en smidigere procedure med henblik på tilpasningen af de retsakter, der ikke var blevet tilpasset i selve tiltrædelsesakten [9]. Rådet bemærker, at intet tyder på, at en »tilpasning« som omhandlet i artikel 57 i TA ikke kan være i form af en undtagelse. Denne bestemmelse kan finde anvendelse på tilpasningen af fællesskabsretsakter, hvis dens betingelser er opfyldt. Med hensyn til den foreliggende sag har Rådet gjort gældende, at forordning nr. 1223/2004 blev vedtaget med henblik på at tilpasse forordning nr. 1228/2003 som følge af Sloveniens tiltrædelse af Den Europæiske Union, og at denne tilpasning ikke var indeholdt i tiltrædelsesakten. Som det fremgår af betragtningerne til forordning nr. 1223/2004, ville der uden en overgangsperiode blive lagt hindringer i vejen for de energiintensive slovenske erhvervssektorers indsats med hensyn til omstrukturering og opfyldelse af Fællesskabets gældende lovgivning om elproduktion. Forordningen blev derfor med rette baseret på artikel 57 i TA. Rådet

9 — Dom af 2.10.1997, sag C-259/95, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 5303, præmis 27, herefter også »EHLASS-dommen«.

har tilføjet, at dets fortolkning bekræftes af den tidligere lovgivningspraksis, idet der er blevet vedtaget lignende undtagelser på grundlag af bestemmelser i tidligere tiltrædelsesakter, som er parallelle med artikel 57 i TA.

29. Rådet har desuden gjort gældende, at det ikke var muligt at anvende den normale lovgivningsprocedure med henblik på at indrømme den undtagelse, som Slovenien havde anmodet om. Bestemmelserne i EF-traktaten kan ikke inden ratifikationen af tiltrædelsestraktaten anvendes til at regulere situationen med hensyn til tiltrædende medlemsstater. Den informations- og konsultationsprocedure, der fandt anvendelse efter datoen for undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten, fastsatte en anden ramme end rammen i forbindelse med fællesskabsinstitutionerne. Rådet er derfor af den opfattelse, at det ikke var muligt at optage den undtagelse, som Slovenien havde anmodet om, i forordning nr. 1228/2003. Den kunne kun indrømmes særskilt på grundlag af de relevante bestemmelser i tiltrædelsesakten.

30. Med hensyn til den omstændighed, at tiltrædelsesakten af 2005 om vilkårene for Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse indeholder en udtrykkelig bestemmelse, hvorefter der kan indrømmes undtagelser mellem skæringsdatoen og tiltrædelsesdatoen, har Rådet bemærket, at denne bestemmelse skal betragtes som en præcisering af den eksisterende situation og blev optaget som en garanti i tilfælde af, at Domstolen ikke var enig i dets fortolkning af artikel 57 i TA.

31. Af stort set samme grunde som dem, Rådet har anført, er den estiske regering af den opfattelse, at artikel 57 i TA var den rette hjemmel for den undtagelse, der blev indrømmet Slovenien i forordning nr. 1223/2004.

32. Den polske regering har anført, at artikel 57 i TA bør fortolkes dels i lyset af tiltrædelsesaktens formål med at lette de nye medlemsstaters tiltrædelse, dels i lyset af principperne om solidaritet og loyalitet mellem medlemsstaterne. Dette betyder, at der skal være mulighed for at indrømme midlertidige undtagelser fra fællesskabsretsakter, som er vedtaget efter datoen for undertegnelsen af tiltrædelsesakten, såfremt den øjeblikkelige ikrafttræden af en sådan retsakt ville være umulig ved tiltrædelsen eller have alvorlige sociale og økonomiske konsekvenser for en ny medlemsstat. Den af Europa-Parlamentet forsvarede fortolkning ville gøre det umuligt at fastsætte overgangsperioder for fællesskabsretsakter, som er vedtaget efter undertegnelsesdatoen. Dette ville gribe ind i de tiltrædende medlemsstaters autonomi i strid med det folkeretlige princip om lighed mellem staterne. Den polske regering nærer tvivl om, hvorvidt de nødvendige undtagelser kunne indrømmes på grundlag af artikel 95 EF, som primært har til formål at fjerne hindringer for den frie bevægelighed og konkurrencefordrejninger [10].

10 — Dom af 10.12.2002, sag C-491/01, British American Tobacco (Investments) og Imperial Tobacco, Sml. I, s. 11453, præmis 60 og 61.

B — *Andet annullationsanbringende: utilstrækkelig begrundelse*

33. Som sin anden begrundelse for annullationen af forordning nr. 1223/2004 har Europa-Parlamentet anført, at forordningen ikke er tilstrækkeligt begrundet, idet begrundelsen for at anvende artikel 57 i TA som hjemmel i stedet for de bestemmelser, Kommissionen havde anført i sit forslag, på ingen måde fremgår af betragtningerne til den anfægtede forordning. De grunde til at vælge denne fremgangsmåde, der var anført i skrivelsen fra Rådets generalsekretær til Europa-Parlamentets formand, kan ikke betragtes som en begrundelse som omhandlet i artikel 253 EF. Hvorom alting er, anmodede Rådet ikke Europa-Parlamentet om at anvende proceduren for uopsættelig forhandling med henblik på vedtagelse af den anfægtede forordning.

34. Rådet har, med støtte fra den estiske regering, heroverfor anført, at det er tilstrækkeligt, at hjemmelen for en retsakt klart afspejles i indholdet af den pågældende retsakt, uden at det er nødvendigt at give en detaljeret begrundelse for dette valg. Den omstændighed, at Rådet anvender en anden hjemmel end den af Kommissionen foreslåede, behøver ikke at blive forklaret specifikt. Under alle omstændigheder fremgår begrundelsen for at indrømme Slovenien en overgangsperiode for anvendelsen af forordning nr. 1228/2003 klart af betragtningerne til den anfægtede forordning.

C — *Begrænsning af dommens tidsmæssige virkninger i tilfælde af annullation*

35. I betragtning af behovet for at undgå en situation med usikkerhed for erhvervsdrivende, investorer og arbejdstagere i elsektoren i Slovenien har Rådet i henhold til artikel 231, stk. 2, EF, med støtte fra den estiske regering, anmodet Domstolen om, såfremt Europa-Parlamentet får medhold, at opretholde virkningerne af forordning nr. 1223/2004 indtil vedtagelsen af en ny forordning til erstatning herfor.

36. Kommissionen er også enig i Rådets anmodning og har anført, at en simpel annullation af den anfægtede forordning vil medføre, at Slovenien tilsidesætter fællesskabsretten, uden at landet er ansvarligt herfor.

37. Europa-Parlamentet har bemærket, at sagen ikke vedrører spørgsmålet, om den undtagelse, der er indrømmet Slovenien, er begrundet eller ej, men at den er begrænset til at anfægte hjemmelen for den anfægtede forordning. Det finder det således unødvendigt at tage stilling til Rådets anmodning.

VI — Bedømmelse

A — *Første ulovlighedsanbringende: artikel 57 i TA som hjemmel for forordning nr. 1223/2004*

38. Som både Europa-Parlamentet og Rådet har anført, skal valget af hjemmel for en fællesskabsretsakt ifølge fast retspraksis ske på grundlag af objektive forhold, som gør det muligt at foretage en domstolskontrol, herunder navnlig retsaktens formål og indhold [11].

39. I den foreliggende sag er det centrale spørgsmål, om artikel 57 i TA kan anvendes til at indrømme en undtagelse som f.eks. den, der er indeholdt i forordning nr. 1223/2004. Dette indebærer en undersøgelse af det materielle og tidsmæssige anvendelsesområde for artikel 57 i TA.

40. Artikel 57 i TA udgør et element i det system, der er fastsat i femte del, afsnit II, i tiltrædelsesakten, og som fastsætter vilkårene for anvendelsen af fællesskabsretsakter i de nye medlemsstater. Det er grundreglen, at direktiver og beslutninger efter artikel 249 EF finder anvendelse på de nye medlemsstater fra tiltrædelsen, og at de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger skal være vedtaget på dette tidspunkt, medmindre der i tiltrædelsesakten eller bilagene hertil er fastsat andre frister (artikel 53 i TA og 54 i TA).

41. Da den gældende fællesskabsret fortsat udvikles efter afslutningen af tiltrædelsesforhandlingerne og den endelige færdiggørelse af tiltrædelsesaktens ordlyd, er der klart behov for muligheden for at indrømme midlertidige undtagelser fra sådanne retsakter. Artikel 55 i TA foreskriver denne mulighed. Muligheden er imidlertid udtrykkeligt begrænset til fællesskabsretsakter, som blev vedtaget inden datoen for undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten. En ny medlemsstat skal formelt anmode om undtagelser, der indrømmes på grundlag af denne bestemmelse, og Rådet træffer afgørelse herom med enstemmighed på forslag af Kommissionen.

42. Artikel 57 i TA udgør hjemmelen for fællesskabsretsakter, der skal tilpasses som følge af tiltrædelsen, såfremt de fornødne tilpasninger ikke er indeholdt i tiltrædelsesakten eller bilagene hertil. Denne bestemmelse indeholder ingen tilsvarende tidsmæssig begrænsning som begrænsningen i artikel 55 i TA: Alle retsakter, som er vedtaget inden tiltrædelsen, kan tilpasses på grundlag af denne bestemmelse. Tilpasninger vedtages af Rådet med kvalificeret flertal

11 — Jf. bl.a. dom af 11.6.1991, sag C-300/89, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 2867, præmis 10, af 12.12.2002, sag C-281/01, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 12049, præmis 33, og af 10.1.2006, sag C-178/03, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 107, præmis 41.

på forslag af Kommissionen, eller af Kommissionen alene, alt efter hvem der har vedtaget den retsakt, der skal tilpasses. Med henblik herpå udfærdiger disse institutioner de »nødvendige tekster« (artikel 57, stk. 2, i TA).

43. Hvis artikel 57 i TA sammenholdes med artikel 55 i TA, fremgår det, at begge bestemmelser har forskellige formål i perioden inden de nye medlemsstaters formelle tiltrædelse af Den Europæiske Union. Dette fremgår af forskellene i såvel terminologi som de procedurekrav, der gælder for vedtagelsen af foranstaltninger i henhold til hver bestemmelse.

44. De terminologiske forskelle er koncentreret om begreberne »midlertidige undtagelser« i artikel 55 i TA og »tilpasninger« (nødvendige som følge af tiltrædelsen) i artikel 57 i TA. Som Europa-Parlamentet og Kommissionen har anført, er den væsentlige forskel mellem disse to begreber, at mens »undtagelser« bevirker, at et element i den gældende fællesskabsret midlertidigt ikke finder anvendelse i en medlemsstat, for at denne kan få den fornødne tid til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for fuldt ud at opfylde sine fællesskabsforpligtelser, har »tilpasninger« den modsatte virkning, idet de bevirker, at den gældende fællesskabsret finder anvendelse ved tiltrædelsen. Med andre ord forholder det sig således, at mens førstnævnte forsinker anvendelsen af en given fællesskabsretsakt i en ny medlemsstat, er sidstnævnte uundværlig for den umiddelbare anvendelse af en fællesskabsretsakt ved tiltrædelsen.

45. I dommen i EHLASS-sagen [12] havde Domstolen lejlighed til at udtale sig om det materielle anvendelsesområde for den bestemmelse i tiltrædelsesakten af 1994 [13], som er parallel med artikel 57 i TA. Med hensyn til artikel 169 i denne tiltrædelsesakt, som er identisk med artikel 57 i TA, fastslog Domstolen følgende: »De tilpasninger, der skal foretages i henhold til denne bestemmelse, har således alene til formål at gøre de fællesskabsretsakter, der ikke er blevet tilpasset ved selve tiltrædelsesakten, anvendelige på de nye medlemsstater. Følgelig kan andre ændringer ikke foretages med hjemmel i aktens artikel 169« [14]. I samme dom gentog den, at »adgangen til at vedtage retsakter med hjemmel i [artikel 169 kan] kun bestå i at foretage blotte tilpasninger med udelukkelse af andre ændringer overhovedet for at gøre retsakterne anvendelige i de nye medlemsstater« [15].

46. Disse bemærkninger betyder nødvendigvis, at begrebet »tilpasninger«, som ved

12 — Nævnt i fodnote 9.

13 — Akt vedrørende vilkårene for Kongeriget Norges, Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, EFT 1994 C 241, s. 8.

14 — Nævnt i fodnote 9, dommens præmis 14.

15 — Dommens præmis 19.

første blik har en mere generel betydning, i forbindelse med artikel 57 i TA ikke kan forstås således, at det omfatter materielle ændringer af fællesskabsretsakter eller foranstaltninger, der giver mulighed for undtagelser fra disse retsakter. Det omfatter derfor kun uundgåelige tilpasninger af en fællesskabsforanstaltning, som er foranlediget af teknisk nødvendighed og ikke politisk formålstjenlighed. Den omstændighed, at udtrykket »tilpasning« ikke er blevet defineret i tiltrædelsesakten, og at det ikke udelukker, at det også omfatter undtagelser — som Rådet og den polske regering har gjort gældende — er uden relevans, da denne betydningsforskel mellem de to begreber klart kan udledes af funktionen af artikel 55 i TA og 57 i TA.

47. De procedurer, der er fastsat til vedtagelsen af foranstaltningerne på grundlag af hver af bestemmelserne, afspejler forskellen. Da indrømmelsen af en midlertidig undtagelse indebærer, at der gives tilladelse til ikke at overholde visse fællesskabsretlige forpligtelser i en given periode, hvilket primært er i en bestemt tiltrædende medlemsstats interesse, er den bagvedliggende afgørelse af politisk art. Dette forklarer, hvorfor afgørelsen i henhold til artikel 55 i TA skal træffes med enstemmighed og efter anmodning fra den pågældende nye medlemsstat. I modsætning hertil er tilpasningen af fællesskabsretsakter, således at de fuldt ud finder anvendelse i de nye medlemsstater på tiltrædelsesdatoen, en direkte følge af princippet om, at de nye medlemsstater skal vedtage og anvende den gældende fællesskabsret fuldt ud ved tiltrædelsen. Sådanne tilpasninger er pr. definition ikke af politisk art, hvorfor de uafhængigt af en anmodning fra en ny medlemsstat kan træffes af Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen eller af Kommissionen alene med hensyn til retsakter, som den har vedtaget.

48. Jeg vil gerne fremhæve, at hvis det var muligt at basere midlertidige undtagelser på artikel 57 i TA, ville artikel 55 i TA ikke have noget selvstændigt formål, da førstnævnte bestemmelse også finder anvendelse på retsakter, der er vedtaget i perioden umiddelbart efter skæringsdatoen. Det ville endog betyde, at hvis en undtagelse ikke kunne indrømmes efter artikel 55 i TA på grund af manglende enstemmighed i Rådet, ville det alligevel være muligt at indrømme den med kvalificeret flertal i Rådet efter datoen for undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten, blot som følge af, at der er forløbet en vis tid. Da det ville indebære en omgåelse af de proceduremæssige garantier, der er fastsat i tiltrædelsesakten for vedtagelsen af undtagelser, kan dette klart ikke have været ophavsmændenes hensigt med tiltrædelsesinstrumenterne.

49. Da den anfægtede forordning blev vedtaget efter tiltrædelsesdatoen (den 1.5.2004), opstår ligeledes spørgsmålet om det tidsmæssige anvendelsesområde for artikel 57 i TA. Kan denne bestemmelse med andre ord

anvendes som hjemmel for efter tiltrædelsesdatoen at vedtage tilpasninger af fællesskabsretsakter, der er vedtaget inden tiltrædelsen?

50. Dette spørgsmål blev også behandlet af Domstolen i EHLASS-dommen. Ligeledes med hensyn til artikel 169 i tiltrædelsesakten af 1994, der som nævnt er identisk med artikel 57 i TA, bemærkede Domstolen, at »efter tiltrædelsestraktatens artikel 2, stk. 3, »kan« Fællesskabets institutioner inden tiltrædelsen vedtage de foranstaltninger, der er omhandlet bl.a. i tiltrædelsesaktens artikel 169. Der gælder altså ifølge denne bestemmelse ingen begrænsning for dens anvendelse efter tiltrædelsestraktatens ikrafttræden, idet det blot er muligt at anvende den før denne dato« [16].

51. Europa-Parlamentets indsigelser om, at en sådan fortolkning ville indebære en ubegrænset anvendelse af artikel 169, og at tilpasningers ikrafttrædelsesdato ifølge denne bestemmelse skal være tiltrædelsesdatoen, således at der for retsakter udstedt efter tiltrædelsen bliver tale om tilbagevirkende gyldighed, blev forkastet af Domstolen. Med hensyn til den første indsigelse anførte Domstolen, at den anfægtede retsakt var blevet vedtaget inden for »en rimelig frist« efter tiltrædelsestraktatens ikrafttræden. Med hensyn til den anden indsigelse medgav Domstolen, at det var nødvendigt, at den anfægtede retsakt trådte i kraft fra tiltrædelsesdatoen, og anførte, at det ikke var gjort gældende, at dette ville tilsidesætte retssikkerhedsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

52. Selv om Domstolens forkastelse af Europa-Parlamentets argumenter i denne henseende ikke helt overbeviser mig, er jeg dog af den opfattelse, at allerede den omstændighed, at tilpasninger efter artikel 57 i TA kan have tilbagevirkende gyldighed, i sig selv bekræfter, at sådanne tilpasninger nødvendigvis skal have et begrænset anvendelsesområde og absolut ikke kan udgøre en materiel ændring eller midlertidig ophævelse af forpligtelser, der følger af en fællesskabsretsakt.

53. Da den undtagelse, der er indrømmet Slovenien, hverken kunne baseres på artikel 55 i TA, da den falder uden for dens tidsmæssige anvendelsesområde, eller på artikel 57 i TA, da den falder uden for dens materielle anvendelsesområde, skulle den anfægtede forordning i mangel af en anden udtrykkelig bestemmelse vedrørende denne særlige situation have været baseret på den bestemmelse, der udgjorde hjemmelen for forordning nr. 1228/2003, dvs. artikel 95 EF. Som Kommissionen har anført, udgjorde den informations- og konsultationsprocedure, der er omtalt i punkt 5 ovenfor, efter

16 — Nævnt i fodnote 9, dommens præmis 18.

undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten i denne henseende den nødvendige ramme for behandlingen af anmodninger fra de tiltrædende stater med henblik på at tage hensyn til deres interesser ved forberedelsen af ny fællesskabslovgivning. I den forbindelse kan det tilføjes, at der i betragtning af den særlige interesse fra Sloveniens side, der lå til grund for landets anmodning om en undtagelse, også kunne have været henvist til artikel 15 EF som supplerende hjemmel. Denne artikel giver mulighed for midlertidige undtagelser fra fællesskabsretsakter med henblik på at tage hensyn til forskelle i udviklingen mellem medlemsstaternes økonomier.

54. Det er ganske vist muligt, som Rådet hævdede, at det havde været noget omstændeligt at vedtage den anfægtede forordning på grundlag af den fælles beslutningsprocedure, der er foreskrevet i de relevante bestemmelser i EF-traktaten. Efter denne procedure kunne den nødvendige ændring af forordning nr. 1228/2003 først være blevet vedtaget på et meget senere tidspunkt, hvilket havde medført en længere periode med retsusikkerhed for elsektoren i Slovenien og en situation, hvor Slovenien midlertidigt havde tilsidesat sine fællesskabsretlige forpligtelser. Den omstændighed, at det absolut er forbundet med ulemper at anvende den normale lovgivningsprocedure, kan imidlertid ikke begrunde, at den krævede hjemmel skabes gennem en udvidende fortolkning af artikel 57 i TA.

55. Da der var et klart behov for en udtrykkelig mulighed for at indrømme midlertidige undtagelser fra fællesskabsretsakter, der var vedtaget inden datoen for de nye medlemsstaters tiltrædelse, skabte manglen på en sådan bestemmelse en lovgivningslakune i overgangsordningerne i tiltrædelsesakten, som kun kunne afhjælpes ved at gøre brug af fællesskabsinstitutionernes eksisterende lovgivningsbeføjelser. Forekomsten af denne lovgivningslakune fremgår af tiltrædelsesakten af 25. april 2005 vedrørende Bulgariens og Rumæniens umiddelbart forestående tiltrædelse af Den Europæiske Union [17]. I modsætning til situationen på grundlag af tiltrædelsesakten af 2003 indeholder tiltrædelsesakten af 2005 nu udtrykkeligt en bestemmelse, hvorefter der kan indrømmes midlertidige undtagelser fra fællesskabsretsakter, som er vedtaget i perioden mellem skæringsdatoen og tiltrædelsesdatoen [18]. Efter min opfattelse understreger denne tilpasning i den seneste tiltrædelsesakt kun den omstændighed, at artikel 57 i TA ikke kunne anvendes som grundlag for at ind-

17 — Nævnt i fodnote 8.

18 — Artikel 55 i tiltrædelsesakten (2005), som bestemmer følgende: »Efter behørigt begrundet anmodning fremsat af Bulgarien eller Rumænien til Kommissionen senest på tiltrædelsesdatoen kan Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen — eller Kommissionen, hvis den oprindelige retsakt er vedtaget af Kommissionen — vedtage europæiske forordninger eller afgørelser om indførelse af midlertidige undtagelser fra institutionernes retsakter, som er *vedtaget mellem den 1. oktober 2004 og tiltrædelsesdatoen.* Foranstaltningerne vedtages efter de stemmeregler, der gælder for vedtagelsen af den retsakt, som der søges midlertidig undtagelse fra. Hvis disse undtagelser er vedtaget efter tiltrædelsen, kan de anvendes fra tiltrædelsesdatoen« (min fremhævelse).

rømme midlertidige undtagelser. Herved er det også af betydning, at det ikke var det materielle anvendelsesområde for den bestemmelse, som er parallel med artikel 57 i TA, der blev tilpasset på en sådan måde, at der kunne vedtages undtagelser, men at det var det tidsmæssige anvendelsesområde for den bestemmelse, som er parallel med artikel 55 i TA, der blev udvidet. I det lys synes Rådets forklaring med hensyn til denne tilpasning i tiltrædelsesakten af 2005 i forhold til tiltrædelsesakten af 2003, nemlig at der i førstnævnte blev skabt en udtrykkelig hjemmel, fordi der ikke var nogen garanti for, at Domstolen ville fortolke artikel 57 i TA på den af Rådet foreslåede måde, ikke at være særlig plausibel.

56. Rådets argument om, at fællesskabslovgiveren ikke kan lovgive med hensyn til tiltrædende stater, som endnu ikke er fuldgyldige EU-medlemsstater, må ligeledes forkastes. Artikel 2, stk. 3, i tiltrædelsestraktaten fastsætter nemlig netop dette princip med hensyn til de bestemmelser i tiltrædelsesakten, der giver lovgivningsbeføjelser [19]. For så vidt der i tiltrædelsesakten ikke er skabt en udtrykkelig kompetence, er der ingen iboende begrænsning for fællesskabslovgiveren til at foregribe nye medlemsstaters tiltrædelse i forbindelse med bestemmelser, der vedtages i henhold til EF-traktaten inden tiltrædelsen. Den omstændighed, at de tiltrædende stater på dette tidspunkt ikke deltager i lovgivningsprocessen, berører ikke fællesskabslovgiverens kompetence til at vedtage sådanne fællesskabsretsakter. Desuden kan det antages, at i de tilfælde, hvor fællesskabslovgiveren i lovgivning inden tiltrædelsen tager hensyn til situationen i en tiltrædende medlemsstat, vil dette ske på grundlag af oplysninger, der er modtaget fra disse stater inden for rammerne af informations- og konsultationsproceduren. Enhver sådan bestemmelse vil have til formål at lette den pågældende medlemsstats tiltrædelse og kan betragtes som et udtryk for det loyale samarbejde mellem fællesskabsinstitutionerne og de tiltrædende stater i perioden inden tiltrædelsen. Det eneste retlige krav til sådanne bestemmelser vil være, at deres ikrafttræden er betinget af den pågældende stats faktiske tiltrædelse.

57. Da artikel 57 i TA ikke kan udgøre en hjemmel for den anfægtede forordning, fordi dens materielle anvendelsesområde er begrænset til tilpasningen af fællesskabsretsakter, er Rådets argument om, at artikel 57 i TA skal betragtes som en lex specialis i forhold til bestemmelserne i EF-traktaten, ikke længere relevant og behøver ikke at blive undersøgt yderligere.

58. Endelig har Rådet og den polske regering gjort gældende, at der i tidligere lovgivningspraksis findes forskellige eksempler på, at midlertidige undtagelser har været baseret på

19 — Denne artikel bestemmer følgende: »Uanset stk. 2 [ikrafttræden den 1.5.2004] kan Unionens institutioner inden tiltrædelsen vedtage de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel [...] 55, 56 og 57 i tiltrædelsesakten [...]. Disse foranstaltninger træder i kraft med forbehold af denne traktats ikrafttræden og da på datoen herfor.«

de bestemmelser i tidligere tiltrædelsesakter [20], som er parallelle med artikel 57 i TA. Den omstændighed, at denne bestemmelse er blevet anvendt til et sådant formål tidligere, viser tydeligvis ikke i sig selv, at denne praksis var lovlig. Da gyldigheden af de pågældende fællesskabsretsakter tilsyneladende ikke tidligere er blevet anfægtet ved Domstolen, har denne praksis endnu ikke været underkastet domstolsprøvelse, og der er således ingen retspraksis, som hjemler den. Under alle omstændigheder skulle det have været helt klart fra den 2. oktober 1997, efter Domstolens utvetydige afgørelse i EHLASS-sagen, at bestemmelser som artikel 57 i TA ikke kan anvendes til at vedtage ændringer af fællesskabsretsakter [21], og at praksis med at indrømme undtagelser på grundlag af denne bestemmelse var juridisk tvivlsom.

59. Jeg konkluderer derfor, at da artikel 57 i TA ikke udgør den rette hjemmel for forordning nr. 1223/2004, blev forordningen vedtaget under tilsidesættelse af et væsentligt procedurekrav som omhandlet i artikel 230 EF og bør derfor annulleres.

20 — Jf. f.eks. Rådets direktiv 94/72/EF af 19.12.1994 om ændring af direktiv 91/439/EØF om kørekort (EFT L 337, s. 86).

21 — Nævnt i fodnote 9, dommens præmis 14.

B — *Andet ulovlighedsanbringende: utilstrækkelig begrundelse*

60. Da jeg anser det første ulovlighedsanbringende for at være begrundet, er der ingen grund til at undersøge det andet anbringende, som Europa-Parlamentet har fremført.

C — *Opretholdelse af virkningerne af forordning nr. 1223/2004*

61. Rådet har anmodet om, at såfremt Domstolen skulle beslutte at annullere den anfægtede forordning, opretholdes dens virkninger som omhandlet i artikel 231, stk. 2, EF. Europa-Parlamentet har bemærket, at sagen kun vedrører hjemlen for den anfægtede forordning og ikke dens indhold.

62. Da indholdet af forordning nr. 1223/2004 ikke er anfægtet af sagsøgeren, og en simpel annullation af forordningen vil medføre, som Rådet, den estiske og den polske regering samt Kommissionen har påpeget, en situation med stor usikkerhed for elsektoren i Slovenien, er der tilstrækkelig grund til at imødekomme Rådets anmodning om at opretholde virkningerne af forordning nr. 1223/2004.

VII — Forslag til afgørelse

63. På baggrund af ovenstående foreslår jeg, at Domstolen træffer følgende afgørelse:

— Rådets forordning (EF) nr. 1223/2004 af 28. juni 2004 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1228/2003 med hensyn til datoen for anvendelse af visse bestemmelser i Slovenien annulleres.

— Den annullerede forordnings retsvirkninger opretholdes.

— Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.

— Republikken Estland, Republikken Polen og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.